

VIGILIJA.

Anton Vodnik.

Ah, nič nas ne loči od mrtvih,
ki pred njihovim spanjem
zveni večerna zarja
kot godba dobrega dežjá,
da jih ne motimo v njihovih sanjah
z bridkostjo svojega bdenja...

O, naše roke ležijo na njihovem zglavju
in naše duše jokajo ob njihovih nogah
in naše molitve so veter na njihovih čelih
in rosa in smehljaj pomladnega cvetenja...

SAMOTA BLESTENJE JE ...

Anton Vodnik.

Samota blestenje je
angelov sklonjenih,
ki v rókah gorijo jim rože
videnj izpolnjenih —
brez žalostne sence dehtenja...

Senca bridkost je
in trudnost ugašanja,
tesnoba rádoti
in strah tujine,
veneča roža jutra
in zarja večerna,
smehljanje žalostnih...

Trepetanje tvoje duše luč je
in jaz sem njena senca žalostna...